

Xavi Sarrià, entre la música del vers i la prosa

El lletrista i cantant d'Obrint Pas, **Xavi Sarrià**, ha aprofitat un parèntesi del grup per provar sort en el sector editorial. "Històries del paradís" (Bromera), és un recull de narracions amb musicalitat literària.

(Text: José Antonio Pilar)

La música només existeix perquè existeixen les pauses; les frases només existeixen perquè existeixen els espais en blanc. Aquest raonament que l'escriptor brasiler Paulo Coelho va posar en boca de l'Athena, la protagonista de la seva novel·la La bruixa de Portobello. El lletrista i cantant d'Obrint Pas, Xavi Sarrià, ha aprofitat la pausa que en aquest moment li ofereix la música i ha optat per omplir de frases els espais en blanc, traslladant el seu univers particular del vers a la prosa. El resultat no és altre que *Històries del paradís*, un viatge literari en què, amb el passaport proporcionat per Editorial Bromera, el jove autor recorre el planeta a través d'un mosaic de personatges i conflictes on la realitat més crua s'entrellaça amb una fantasia sorprenent.

Històries del paradís és un recull de vint-i-dos narracions curtes en què l'autor adopta l'epidermis de diversos personatges d'arreu del món i utilitza els sentiments per descriure situacions conflictives reals que formen part del nostre panorama mediàtic i que acostumem

a veure des de la perspectiva que dona la distància, però que en aquest llibre se situen tan properes a nosaltres que fins i tot semblen tenir un punt de surrealisme que fa que la pell dels protagonistes s'adhereixi a la del lector. Un jove finlandès que s'amaga aterrit dins d'un armari mentre un company de classe dispara a tort i a dret pels passadissos de l'institut; una trapezista que es balanceja damunt la corda que la separa de l'abisme; una parella d'adolescents que abandonen la infantesa entre les flames del suburbi on viuen; una ambiciosa formiga que farà el que sigui per descendir en la jerarquia social; un soldat d'èlit nord-americà que explica sense pudor a les càmeres com va arrasar un poblat iraquí per atrapar un grup de presumptes terroristes; dos germans africans que desafien l'oceà a bord d'una barcaça que els ha de conduir al paradís...

La realitat supera la ficció, ja se sap. I tot plegat adquireix un punt màgic si la prosa s'enriqueix a partir de les experiències del vers, o el que és el mateix, la narrativa de la música. De

fet, l'experiència adquirida en aquest darrer àmbit li ha servit molt a Sarrià per reprendre una passió que cultiva des de ben petit i que la dinàmica del grup li havia obligat a relegar a un segon terme. En aquest cas, la creació col·lectiva ha obert pas a la individual. "Són dues formes molt diferents de treballar -explica a Benzina-. La literatura és una feina molt més solitària i personal, no depens de ningú i els conflictes els tens amb tu mateix perquè estas sol en el procés creatiu".

Xavi Sarrià ha enriquit la seva narrativa amb la seva experiència com contador d'històries musicals de tres minuts de durada, i és inevitable pensar que la prosa porta l'accent de les vivències que ha tingut com a músic. Ha volgut trencar les fronteres del paradís a través d'històries que són flaixos que conviden a reflexionar sobre el món en què vivim i que construïm entre tots. I el resultat ha estat un llibre on cada narració té el seu propi color, a l'espera que el lector sigui qui li atorgui el to, escollint-lo entre l'àmplia gamma existent.